

Calea cea nouă și vie în Locul Preasfânt - Comentariu la Epistola către Evrei

Capitolul 12

„De aceea și noi, având un nor așa de mare de martori care ne înconjoară, dând la o parte orice greutate și păcatul care ne înfășoară așa de ușor, să alergăm cu răbdare în alergarea care ne stă înaintea ...” (12.1)

Aici găsim iarăși expresia „de aceea”, pe care scriitorul epistolei o folosește des. Ea arată că ceea ce urmează rezultă din cele anterioare. Scriitorul va da acum în legătură cu învățăturile sale unele îndemnuri practice, în mod deosebit cu privire la starea credincioșilor evrei și pericolele care îi amenințau. El este interesat să le înflăcăreze râvna și să-i încurajeze.

Ordinea celor drepti amintiți în capitolul 11, care pot fi comparați cu un nor, se compune din martori care prin viața lor confirmă principiul că „cel drept va trăi prin credință”. Evreii trebuiau să înainteze călcând pe urmele acestor bărbați.

Dar pe „tabloul” acestor martori ai credinței lipsește încă persoana principală. Scriitorul prezintă acum pe Acela, care stă în fruntea acestor martori și înaintea căruia mărturia tuturor celorlalți martori pălește, oricât de frumoasă și prețioasă a fost aceasta pentru Dumnezeu. Acest Martor este Isus Hristos. El este Începătorul (Inițiatorul) și Desăvârșitorul credinței care caracterizează pe toți acești drepti. Numai El a dat exemplul desăvârșit în privința aceasta. De aceea El este Căpetenia. El a parcurs întreg traseul credinței în toată desăvârșirea ei. De aceea El este și Desăvârșitorul credinței. Cei drepti dinaintea Lui au fost încercați, unul într-un fel, altul în alt fel. Fiecare a avut de parcurs o parte a drumului credinței potrivit poziției lui și a depus mărturie despre ea. Dar Domnul Isus a străbătut drumul credinței de la un capăt la celălalt capăt și pe acest drum a fost încercat în tot ce putea fi încercată natura umană.

În toate aceste încercări, indiferent dacă ele veneau asupra Lui prin oameni, prin satan sau chiar prin părăsirea Lui de către Dumnezeu, El a stăruit neîntrerupt în ascultare, în perseverență și încredere. Totodată El a dovedit energie desăvârșită în dragostea pe care credința o dă la iveală, prin aceea că El S-a dezbrăcat de gloria exterioară și a îndurat crucea. În El credința a fost deplină, a fost făcută desăvârșită.

Dar nu numai în această privință este o diferență mare între exemplul dat de El și cel al martorilor din capitolul 11. Sunt și alte diferențe: aceia au murit și încă nu au ajuns la desăvârșire, în timp ce El, Căpetenia și Desăvârșitorul credinței, a fost înviat și S-a așezat la dreapta tronului lui Dumnezeu. Deci El a ajuns la desăvârșire și personal. El este încununat cu glorie și cinste. El a ajuns la țintă, după ce pe pământ a glorificat pe Dumnezeu într-un mod de neegalat. Deci noi suntem aici îndemnați să ne îndreptăm privirile spre El, spre acolo unde El Se află acum, prin aceea că ne amintim de drumul pe care El a mers. Șederea Lui actuală la dreapta lui Dumnezeu, nu numai ca Unul care prin Sine Însuși a făcut curățirea păcatelor, ci și ca Desăvârșitor al credinței, ne arată sfârșitul minunat al unui astfel de drum. Ni se spune: „Deci într-acolo duce drumul credinței; de aceea și voi înaintați curajoși pe acest drum”. Acest final este pus înaintea noastră, ca să ne încurajeze, pentru ca noi să alergăm cu răbdare și perseverență în alergarea care ne stă în față, fără să obosim. Astfel spre încurajarea noastră ne este arătat pe de o parte exemplul trecut al tuturor martorilor dinaintea noastră. Pe de altă

parte în același scop ne este pus înaintea locului minunat ca țintă și stea călăuzitoare, pe care Căpetenia și Desăvârșitorul credinței l-a obținut deja.

Aici este vorba de alergare. În versetul 4 dimpotrivă este vorba de luptă. Alergarea nu este același lucru cu pista de alergare, pe care fiecare om de pe pământ trebuie să alerge. Și nici finalul alergării nu trebuie neapărat să fie același lucru cu finalul pistei de alergare, căci cu regret este posibil ca alergarea să fie întreruptă la mijlocul drumului. Pavel exprimă în Faptele Apostolilor 20.24 dorința de a sfârși alergarea cu dăruire, și în 2 Timotei 4.7 spune: „Am terminat alergarea”. Aceste alergări și concursuri, care la greci aveau loc în grădini publice, unde cei care erau în concurs făceau totul ca să câștige premiul, le folosește Pavel ca tablou pentru viața creștină (compară cu 1 Corinteni 9.24,25; Filipeni 3.14).

Două lucruri sunt necesare ca să se treacă cu succes alergarea prevăzută: alergătorul nu trebuie să poarte nici o povară și nimic nu are voie să-l împiedice sau să-l rețină. Având o povară nu poți alerga cu stăruință. Și nici când lucruri străine ne înfășoară nu este posibilă alergarea. Poveri sunt greutățile și grijile de tot felul, pe care le aduce cu sine drumul vieții acesteia, tot ce derutează duhul sau împovărează inima. Ele trebuie depuse, respinse.

Dar mai este și altceva, de care neapărat trebuie să te ferești: *păcatul*. El ne înfășoară așa de ușor, căci carnea este în noi. Ceea ce lumea ne prezintă, are influență asupra cărnii, trezește și provoacă poftele inimii. Dacă nu te ferești de ele, devii ușor înfășurat de legăturile păcatului și împiedicat în alergare. Ele trebuie respinse cu hotărâre și simplu, așa ca și poverile. Dar cum poate avea loc aceasta? Prin faptul că privim la Domnul Isus, inima primește pus înaintea ei un subiect divin și astfel este desprinsă și eliberată de tot ce înainte o împovăra și prin care în alergarea ei a fost abătută și reținută. Realmente, în Hristos se găsește nu numai ce corespunde simpatiilor vieții și ale naturii noi, pe care o posedăm, ci și puterea de a evita ce nu este în concordanță cu aceasta, ci este din carne.

Cine a dat la o parte orice greutate și păcatul în felul acesta, acela este neîmpovărat în alergarea sa. El poate și trebuie să alerge totdeauna cu perseverență. El are nevoie de răbdare, ca să încheie cu succes alergarea aceasta, pe care el întâlnește nenumărate greutăți și pe care se află obstacole nenumărate. Dar el are înaintea ochilor țelul minunat, care cu cât înaintează mai mult se apropie tot mai mult de sufletul credincios și devine tot mai prețios.

„... privind ținta la Isus, Căpetenia și Desăvârșitorul credinței, care, pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea, disprețuind rușinea, și șade la dreapta tronului lui Dumnezeu. Gândiți-vă bine dar la Cel care a răbdat de la păcătoși așa mare împotrivire față de Sine, ca să nu obosiți, descurajându-vă în sufletele voastre.” (12.2,3).

Versetul al doilea ne spune că Domnul Isus, modelul nostru desăvârșit, a avut înaintea Sa o bucurie pe drumul Său de încercări. Prin har El a mers pe un astfel de drum, pe care El ca Om a avut nevoie de îmbărbătare, privind la ținta care stătea la sfârșitul suferințelor Sale și a smeririi Sale. El a văzut că drumul Său Îl ducea până la moarte și la mormânt (Psalm 16.10). Dar El mai știa și că Dumnezeu prin înviere Îi va face cunoscut drumul vieții și astfel El va apărea înaintea feței Sale, acolo unde pentru totdeauna există plinătate de bucurie și plăceri (Psalm 16.11). Fără îndoială Domnul avea înaintea privirii Sale și bucuria de a posedea rodul suferințelor Sale și al biruinței Sale asupra morții și asupra lui satan. Dar aici este vorba de

drumul Său personal ca Începătorul și Desăvârșitorul credinței și ca modelul nostru desăvârșit pe acest drum.

Cu privire la această bucurie în gloria lui Dumnezeu El „a suferit crucea”, desconsiderând „rușinea”, care era legată de acest mod și loc de execuție. Aceasta nu înseamnă că El nu a simțit profund ocară adusă Persoanei Sale. El „a îndurat împotrivire” din partea păcătoșilor. Totul din lumea aceasta contrazicea dragostea, demnitatea și sfințenia revelate în Persoana Sa. Harul Său a întâmpinat ura, autoritatea Sa a întâmpinat rebeliunea și sfințenia Sa a întâmpinat păcatul. Ura din partea oamenilor L-a urmărit până la cruce. Pe Capul Lui măreț a fost așezată o cunună de spini, pe El, Cel care de fapt ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor trebuia să poarte cununa gloriei. El a fost legat ca unul din cei mai răi criminali și condus la execuție. El, înaintea căruia îngerii se prostern, El a fost condamnat la moarte, El, Judecătorul măreț al celor vii și al celor morți. Cuvintele Lui de har au fost lepădate, lucrările Lui au fost atribuite lui satan. La orice pas din viața Sa a întâmpinat numai împotrivire și respingere din partea oamenilor păcătoși. Și totul s-a terminat cu ocară crucii. Dar El avea bucuria în care va intra după împlinirea desăvârșită a voii lui Dumnezeu. El a îndurat toate acestea, neluând în seamă rușinea, și El a ajuns la ținta Sa. El S-a așezat la dreapta tronului lui Dumnezeu, unde acum este încununat cu onoare și glorie. Deci să ne îndreptăm privirile spre El, ca să nu obosim în alergarea noastră și să nu descurajăm în sufletele noastre în lupta ce o avem de dus. Conducătorul nostru divin a mers înaintea noastră. El a luptat și a biruit. De aceea să luptăm și noi! Dacă „suferim împreună” vom fi și „glorificați împreună” (Romani 8.17).

„Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge, luptând împotriva păcatului.” (12.4)

Ajungem acum la lupta împotriva păcatului. Primul verset vorbește despre păcat, care ne înfășoară așa de ușor. Acolo este vorba despre ceea ce vine din *interior*. Însă în versetul patru este vorba de lupta împotriva păcatului care vine din *afară*. În acest sens, și numai în acest sens a luptat Hristos împotriva păcatului, atunci când a îndurat împotrivire față de Sine din partea păcătoșilor.

„Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge, luptând împotriva păcatului.” Creștinii evrei au suportat suferințe mari (compară cu Evrei 10.32-34), dar până atunci nu au trebuit să-și dea viața și să pecetluiască cu sânge mărturia lor pentru adevăr. Hristos a făcut-o, așa cum au făcut și alți martori, despre care este vorba în capitolul 11. De ce să te lași descurajat și obosit? Noi suntem martorii lui Dumnezeu în această lume a păcatului. Noi suntem martorii binelui în mijlocul răului. Tot felul de suferințe sunt legate de această mărturie. Lumea, „care zace în cel rău”, ne înconjoară și ne strâmtorează din toate părțile. Dacă te împotrivești ei, ai parte de suferințe. Este de suportat ocară, dispreț, fel de gândire rău, ai parte de pierderi în lucrurile exterioare. Dar rămâne valabil, să ne împotrivim și să ținem cu tărie, chiar și atunci când aceasta duce la moarte. Așa a mers Hristos înaintea noastră. El a vrut mai bine să moară, decât să nu glorifice pe Dumnezeu în toate lucrurile! Evreii, în contrast cu El, s-au lăsat descurajați de aceste suferințe, care sunt legate cu lupta dintre bine și rău. Deseori și noi obosim! Dar atunci Dumnezeu ne vine în ajutor. El ne disciplinează. El ne educă. El pune în frâu voința noastră, ca să binecuvânteze sufletele noastre și să ne facă capabili să luptăm cu adevărat împotriva păcatului, pentru El.

„Și ați uitat de tot îndemnul care vă vorbește ca unor fii: »Fiul meu, nu disprețui disciplinarea Domnului, nici nu te descuraja când ești muștrat de El; pentru că Domnul îl disciplinează pe acela pe care-l iubește și biciuiește pe orice fiu pe care-l primește«“. (12.5,6)

Apostolul prezintă acum tema așa de importantă a disciplinării din partea lui Dumnezeu față de copiii Săi. Există înclinarea, ca prin disciplinare să se înțeleagă numai pedeapsa. Dar disciplinarea cuprinde tot ce contribuie la educare, nu numai nuiua. Disciplinarea cuprinde tot ce este inclus în această explicație minunată: „El nu-Și întoarce ochii de la cei drepti” (Iov 36.7).

În versetele 5 și 6 (citate din Proverbe 3.11,12) precum și în versetele următoare, este mai întâi amintit faptul că disciplinarea este urmarea relației de copii față de Dumnezeu, în care se află acela care este încercat. Deci suferințele, pe care el le îndură, nu au caracterul unei pedepse, ci sunt semnul dragostei intime din partea lui Dumnezeu. Așa cum explicația spune, suferința nu rezultă din „mânie din partea lui Dumnezeu”, de aceea se folosește expresia „disciplinare” sau „punere în ordine”. El este un Tată înțelept, care educă pe copilul Său, prin aceea că îl iubește și chiar pentru că îl iubește. După aceea suntem îndemnați să ne ferim de două pericole:

Unul este acela, prin care noi privim superficial încercările de care avem parte, și nu luăm seama că Dumnezeu prin acestea vrea să ne spună ceva, și să ne mustre și să ne formeze. Dar noi putem nesocoti disciplinarea din partea Domnului și prin aceea că noi încercăm să suportăm durerile cu un calm de nezguduit.

Un alt pericol constă în aceea, că noi ne lăsăm descurajați și zdrobiți de greutatea încercărilor, ca și cum ceea ce se petrece cu noi nu ar veni din dragostea desăvârșită a Tatălui nostru: „Dar știm că *toate lucrurile* lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu” (Romani 8.28). Să observăm în treacăt, că versetul șase scoate în evidență diferența între *disciplinare*, care are ca scop educarea, și *nuiua*, cu care cel care a făcut o greșală este corectat, prin aceea că este lovit cu ea: „Domnul îl disciplinează pe acela pe care-l iubește și biciuiește pe orice fiu pe care-l primește”.

„Răbdați disciplinarea, Dumnezeu Se poartă cu voi ca față de niște fii; deoarece, care este fiul pe care nu-l disciplinează tatăl? Dar, dacă sunteți fără disciplinare, de care toți au avut parte, atunci sunteți nelegitimi (bastarzi), și nu fii.” (12.7,8)

Sub guvernarea părintească a lui Dumnezeu ai parte de suferințe, dar nu din partea unui Tată mânios. Scriptura nu cunoaște expresia „mânia Tatălui”. Noi suntem părtași îngrijirii din partea dragostei părintești a Dumnezeului nostru și nu stăm sub nuiua *mâniei Sale*. Disciplinarea, de care noi avem parte, este dovada relației noastre de fii. Un bastard nu are loc în casa părintească și nu are parte de îngrijirea părintească, care aparține acestei case, ci numai noi care facem parte din familia lui Dumnezeu.

„Mai mult, am avut pe părinții noștri după carne ca să ne disciplineze, și i-am respectat; să nu ne supunem cu mult mai mult Tatălui duhurilor și să trăim?” (12.9)

Părinții după carne, cărora le datorăm viața noastră naturală, ne-au disciplinat, și am avut respect față de ei. În timpul scurt al copilăriei noastre și prima parte a tinereții noastre ei erau educatorii noștri, și ei ne disciplinau după cum credeau ei că este bine. Purtarea lor de grijă putea să se reducă și nu era uniformă. Educarea, pe care ei ne-au făcut-o, era caracterizată de unele lipsuri: intențiile lor puteau fi greșite. Ei se puteau înșela în îndrumarea care ne-o dădeau. La Dumnezeu, „Tatăl duhurilor”, este cu totul altfel. Această expresie stă în contrast cu „părinții noștri după carne” (sau: „părinții cărnii noastre”). Aceștia ne-au născut. Dar duhul nostru, care constituie viața noastră și prin care noi suntem în legătură cu Dumnezeu, îl avem de la Dumnezeu. „Duhul se întoarce la Dumnezeu, care l-a dat” (Eclesiastul 12.7). El este „Dumnezeul duhurilor oricărei cărnii” (Numeri 16.22; 27.16). În acest sens El este numit „Tatăl duhurilor”. Ele își au originea în El, așa cum trupurile noastre își au originea în părinții noștri după carne. Deci dacă noi am avut respect față de ei, atunci „să nu ne supunem cu mult mai mult Tatălui duhurilor”, și să ne plecăm sub disciplina din partea Sa? Dacă ne vom supune, „vom trăi”.

Aceste ultime cuvinte pot avea înțeles dublu. Pe de o parte disciplina maturizează în mod practic viața spirituală în sufletul care are parte de ea și care i se supune cu încredere în Acela care o aplică cu înțelepciune și dragoste (compară cu Romani 5.3-5). Se *trăiește* prin aceste lucruri, așa cum spune Ezechia: „Voi merge smerit toți anii mei în amărăciunea sufletului meu. Doamne, prin aceste lucruri trăiesc oamenii și în toate acestea este viața duhului meu” (Isaia 38.15,16). Pe de altă parte disciplina poate duce până la moartea trupului. Iov 36.7-12 vorbește despre disciplina celui drept din partea lui Dumnezeu. După ce el a zis: „El nu-și întoarce ochii de la cei drepti”, el continuă să spună: „Și dacă, legați în lanțuri, sunți prinși în corzile întristării, atunci le arată lucrarea lor și răzvrătirile lor, pentru că au lucrat cu mândrie. Și le deschide urechea spre disciplină și le poruncește să se întoarcă de la nelegiuire. Dacă ascultă și I se supun, își vor sfârși zilele în bunăstare și anii în desfătări. Dar, dacă nu ascultă, vor pieri de sabie și vor muri fără cunoștință.” Deci, supunerea sub disciplină păzește de acest sfârșit rău: „*Noi trăim*”, ca să savurăm rodul binecuvântat al acestei încercări, prin care un Tată iubitor ne lasă să trecem potrivit cu priceperea Sa desăvârșită.

„Pentru că, în adevăr, ei ne disciplinau pentru puține zile, după cum li se părea bine; dar El, pentru folosul nostru, ca să luăm parte (sau: să devenim părtași) la sfințenia Lui.” (12.10)

Acest rod ne este prezentat în versetele 10 și 11. Părinții noștri după carne, care ne disciplinau pentru puține zile, au făcut după cum considerau ei că este bine. Țelul părerilor lor limitate nu totdeauna corespundea cu ceea ce ar fi fost cu adevărat bine pentru noi, sau ei nu au ajuns la țel, deoarece nu au știut să folosească mijloacele potrivite. Dumnezeu nostru, Tatăl duhurilor, urmărește adevăratul nostru bine, vrea să ne ducă la o fericire care este în afara pământului și mai presus de tot ce poate oferi pământul. El ne disciplinează „spre bine”, cu o înțelepciune desăvârșită, prin aceea că El cunoaște și alege mijloacele potrivite, ca să ne ducă la țelul pe care El și l-a propus cu privire la noi. Nu este prea mult pentru El să le folosească mereu și astfel să lase ca toate lucrurile să lucreze împreună spre bine. Încercările sunt pentru fiecare altele, dar ele trebuie să conducă pe fiecare spre marele țel al disciplinării: „ca să devenim părtași la sfințenia Lui”.

Noi trebuie să devenim părtași stării morale a sfințeniei lui Dumnezeu, care constă în despărțirea de orice fel de rău, căci Dumnezeu este bun în mod absolut. Curăția Sa neschimbătoare nu poate fi lezată de nici o mizerie și lumina Lui nu poate fi întunecată prin nici un întuneric. El ne disciplinează, ca să ne elibereze de tot ce este un obstacol pentru părtășia cu Dumnezeu și savurarea acestei părtășii. Nu este aceasta o dovadă a purtării Lui de grijă plină de dragoste pentru noi? Noi posedăm în Hristos înaintea lui Dumnezeu o poziție de sfințenie desăvârșită: „sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste” (Efeseni 1). Dar totodată El vrea ca noi să ne asemănăm practic cu El, ca starea noastră morală să corespundă la ceea ce este El. În aceasta constă pentru noi fericirea. Noi găsim fericirea numai în sfințenia Sa, în apropierea Dumnezeului sfânt și fericit. Ce har, că drumurile Sale de disciplinare urmăresc un astfel de țel pentru noi! Ah, dacă ne-am supune totdeauna lor cu încredere smerită!

„Dar orice disciplinare, pentru acum, nu pare a fi de bucurie, ci de întristare; dar după aceea le dă celor deprinși prin ea rodul dător de pace al dreptății.”
(12.11)

Dumnezeul nostru știe că aceste exerciții dureroase ale disciplinării Sale părintești pot să nu fie un prilej de bucurie pentru noi. Dar aceste sentimente de tristețe sunt necesare pentru noi, ca să poată ieși la iveală roade. Creștinul nu este un stoic, care cu un calm plin de mândrie, de nezguduit, trece peste dureri. El simte loviturile, dar el cunoaște mâna care le dă. În timp ce el le îndură, el privește la rezultatul binecuvântat al acestor exerciții. Când egoismul nostru a fost zdrobit și noi am înțeles că toate lucrurile lucrează împreună spre binele nostru, atunci în viață ia naștere rodul dător de pace al dreptății practice, înfăptuirea acestei sfințenii, căreia noi i-am devenit părtași.

Rodul disciplinării este, pentru cei care au parte de ea, o stare de pace a sufletului în supunere față de voia lui Dumnezeu și în punere deoparte practică pentru El. Răul incită și face nefericit: „Pentru cei răi nu este pace, zice Dumnezeuul meu” (Isaia 57.21). Dar binele, practicarea dreptății aduce pace și face fericit: „Lucrarea dreptății va fi pace; și rodul dreptății, liniște și siguranță pentru totdeauna” (Isaia 32.17). Facă Domnul, ca noi, atunci când trecem prin încercări, niciodată să nu pierdem dinaintea ochilor țelul binecuvântat, pe care El îl urmărește pentru noi: El vrea să ne elibereze, să ne curețe de tot ce ar putea fi un obstacol în calea savurării depline a prezenței Sale și a părtășiei Sale!

„De aceea, ridicăți mâinile obosite și genunchii slăbiți ...” (12.12).

Aici găsim din nou un „de aceea”. Autorul, care tocmai a prezentat adevărurile mari referitoare la scopul binecuvântat al încercărilor, deduce din aceasta următoarea încurajare: tot, de care avem parte, vine din mâna iubitoare a Tatălui, și de aceea putem avea îndrăzneală. „De aceea, ridicăți mâinile obosite și genunchii slăbiți”. Acesta era îndemnul, pe care Duhul Sfânt l-a adresat poporului Israel prin gura lui Isaia, prin aceea că El le-a vestit totodată binecuvântarea, care ar veni, când Dumnezeu îi va salva. Cât de mult putea să învioreze acest citat duhul evreilor, care cunoșteau Scripturile! Sub disciplina actuală din partea Tatălui ei puteau privi spre binecuvântarea care va urma după ea.

Mâinile obosite se referă probabil la rugăciune, în legătură cu cuvântul din 1 Timotei 2.8: „Vreau deci ca bărbații să se roage în orice loc, ridicând mâini sfinte”. Este un fapt

experimentat, că sub o disciplinare, al cărei scop nu este înțeles, se poate delăsa în rugăciune, și atunci genunchii devin slabi și viața creștină devine fără putere și șovăielnică. Mâinile obosite și genunchii slăbiți sunt pentru corp simptomul pierderii puterii, al slăbirii sistemului. Ca simbol aplicat spiritual la suflet, aceste expresii înseamnă de asemenea slăbiciune și moleșire, provocate prin îndoială, prin sărăcie de credință și de încredere în Dumnezeu. Aceasta este o stare bolnăvicioasă a sufletului, care poate deveni periculoasă, dacă nu se folosește un antidot adecvat.

„... și faceți cărări drepte pentru picioarele voastre, încât ceea ce este șchiop să nu se abată, ci mai degrabă să fie vindecat.” (12.13)

Epistola noastră ne arată acest antidot. El nu constă în așteptarea pasivă a schimbării lucrurilor, ci să te sprijini cu hotărâre pe ce a fost spus mai înainte despre purtarea de grijă plină de dragoste a lui Dumnezeu. Numai așa devii capabil să ridici mâinile obosite și genunchii slăbiți. O viață nouă străbate sufletul, atunci când el acceptă prin credință pe Dumnezeu și căile Lui cu noi. El regăsește puterea care face „cărări drepte pentru picioare”, pe care se înaintează cu pași siguri, fără să te clatini. „Cărarea dreaptă” se găsește pe căile pe care Cuvântul lui Dumnezeu ne duce, despărțiți de păcat, de lume și de lăcomia după avantajele pe care le poate oferi pământul. Sunt căi, pe care privești direct înainte spre lucrurile divine și cerești, fără ezitare și fără să te lași distras, fără înclinarea de a uni pământul cu cerul și lumea cu Hristos. Acestea sunt căile credinței. În Proverbe 4.25-27 citim: „Ochii tăi să privească drept și pleoapele tale să caute drept înaintea ta. Cumpănește cărarea picioarelor tale și toate căile tale să fie bine rânduite. Nu te abate nici la dreapta, nici la stânga; depărtează-ți piciorul de rău.”

Cine trece curajos prin toate greutatele și prin toate păstrează o inimă veselă, prin aceasta dovedește că are cu adevărat părtășie cu Dumnezeu. Astfel de oameni sunt o încurajare pentru cei slabi, așa că ei, cei care urmează șchiopătând, nu se abat, ci sunt vindecați. Ei vor recunoaște că și pentru ei este privilegiul să înainteze pe „cărarea dreaptă”, pe care inima este în larg și binecuvântările se revarsă. Un exemplu bun deseori motivează mai mult pentru o comportare bună, decât face mustrarea.

„Urmăriți pacea cu toți și sfințenia, fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul ...” (12.14)

Aici suntem îndemnați să urmărim două lucruri: *pacea cu toți și sfințenia*, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul. Primul lucru se referă la relațiile noastre unii cu alții, al doilea se referă la relația noastră cu Dumnezeu. Să urmărești pacea înseamnă să depui efort să eviți divergențele între creștini, care sunt dăunătoare dezvoltării vieții spirituale. De aceea noi trebuie să arătăm în toate un duh de smerenie și blândețe, împiedicând supărările, îmblânzind frecuşurile și potolind cearta. Este ușor de înțeles că pentru aceasta înainte de toate este necesară o stare de pace a sufletului, care rezultă din viața cu Dumnezeu și dependența de El. Dacă pacea lui Dumnezeu păzește sufletul meu în bucuria în Domnul (Filipeni 4.6,7), dacă pacea lui Hristos domnește în inima mea (Coloseni 3.15), atunci îmi va fi ușor, să urmăresc pacea cu toți. Eu o voi lua cu mine pretutindeni unde merg. Picioarele mele vor fi încălțate cu râvna Evangheliei păcii (Efeseni 6.15), și în loc să ațâț cearta, voi crea pace, așa cum se

cuvine unui copil care aparține Dumnezeului păcii (Matei 5.9). Cineva a spus, un om fericit este și suportabil. Dacă eu savurez în sufletul meu părtășia cu Dumnezeu păcii, eu sunt fericit, și această fericire mă va face să-mi fie ușor să fiu îndurător și binefăcător față de alții și să practic îngăduința.

Dar această pace cu toți nu trebuie să aibă loc în detrimentul sfințeniei, în detrimentul a ceea ce afectează relațiile noastre cu Dumnezeu. Noi trebuie să urmărim simultan aceste două lucruri. Știm ce înseamnă sfințenia practică, despre care este vorba aici. Este despărțirea de toate necurățiile, în mod deosebit despărțirea de rău (2 Corinteni 6.17,18; 7.1), și îndreptarea spre Dumnezeu, și totodată o viață potrivită lui Dumnezeu. Pretutindeni suntem îndemnați în acest sens (1 Petru 1.15,16), și Dumnezeu Însuși ne este prezentat ca exemplu și model, precum și ca motivație spre sfințire. Fără aceasta nu este posibilă nici o părtășie cu Dumnezeu; noi avem deja aici pe pământ privilegiul să-L vedem, să-L contemplăm, să-L savurăm prin credință și prin puterea Duhului, dar niciodată în afara sfințeniei practice. Dacă cedăm într-un lucru, care este contrar sfințeniei, înțelegerea noastră spirituală se întunecă, și dispare gustul nostru pentru lucrurile lui Dumnezeu. Înțelegem deci, că sfințenia practică, după care trebuie să năzuim pe pământ, nu are altă natură decât cea sfințenie desăvârșită, neschimbabilă în orice privință (Apocalipsa 4.6), pe care noi o vom savura în cer, singura care ne va da posibilitatea să vedem pe Domnul. Deci noi trebuie să o urmărim, să năzuim după ea, să perseverăm în ea, până când noi vom fi prezentați înaintea gloriei Lui cu bucurie (Iuda 1,24). „Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu” (Matei 5.8). „Și oricine are speranța aceasta în el se curățește, după cum El este curat” (1 Ioan 3.3); viața trăită în sfințire practică se revărsa în viața veșnică în glorie (compară cu Romani 6.22).

Cât de important este totuși în timpul nostru de slăbiciune să luăm aminte cu seriozitate la acest îndemn: „Urmăriți sfințirea!” Este cu adevărat acesta țelul pe care eu îl urmăresc? Este cu adevărat preocuparea mea să rămân în toate pus deoparte pentru Dumnezeul meu?

„... veghind, ca să nu ducă vreunul lipsă de harul lui Dumnezeu, ca nu cumva vreo rădăcină de amărăciune, încolțind, să vă tulbure și mulți să fie întinați de ea; ca să nu fie vreun curvar sau vreun lumesc, ca Esau, care, pentru o singură mâncare, și-a vândut dreptul de întâi-născut; pentru că știți că și după aceea, dorind să moștenească binecuvântarea, a fost respins (pentru că nu a găsit loc pentru pocăință), deși o căuta stăruitor, cu lacrimi.” (12.15-17)

„Veghind”: acest cuvânt de atenționare este bine folosit cu privire la cele trei pericole amintite aici, în care putem ușor cade prin lipsă de veghere și prin aceasta ne putem rătăci de la drumul sfințeniei.

„Ca să nu ducă vreunul lipsă de harul lui Dumnezeu.” Acesta este primul pericol, asupra căruia aici suntem atenționați. Numai harul lui Dumnezeu, care ne-a adus pe drumul binecuvântării, ne face capabili să alergăm cu stăruință. Numai el ne poate păzi de rău. De aceea apostolii în scrisorile lor doresc sfinților, cărora le-au scris, har. Ei i-au îndemnat să stăruiască în harul lui Dumnezeu. Ei au fost încredințați acestui har și au fost îndemnați să crească în harul care este în Hristos Isus. Pace, bucurie, siguranță, putere, toate acestea depind de acest har, de această stare a inimii lui Dumnezeu gata de a se pleca spre noi.

Găsim în el tot ce este necesar pentru viața creștină în sfințenie. Dar dacă o inimă începe să uite acest har, dacă nu se mai sprijină pe el, nu îl mai savurează, cu un cuvânt, dacă îi lipsește

harul, atunci ea este deschisă pentru rău. Nu că Dumnezeu Și-ar fi retras harul, căci El rămâne totdeauna același. Dar noi putem neglija această comoară prețioasă și ne lăsăm jefuiți de savurarea ei.

Al doilea pericol este, „ca nu cumva vreo rădăcină de amărăciune, încolțind, să vă tulbure și mulți să fie întinați de ea”. Răul amintit aici rezultă din primul, căci o rădăcină de amărăciune niciodată nu poate germina, nu poate înmuguri și să poată pătrunde în domeniul harului, dacă inima este plină de har. Fără îndoială aici avem o referire la Deuteronom 29.17,18, unde necredințioșia inimii și idolatria, care se pot strecura în poporul lui Dumnezeu, sunt comparate cu o rădăcină amară, „care aduce otravă și pelin”. Moise spune: „ca nu cumva să fie între voi vreun bărbat sau vreo femeie sau familie sau seminție a cărui inimă să se întoarcă astăzi de la Domnul Dumnezeu nostru, ca să meargă să slujească dumnezeilor acestor națiuni; ca nu cumva să fie între voi o rădăcină care să aducă otravă și pelin și să se întâmple, când aude cuvintele acestui blestem, să se binecuvânteze singur în inima sa, zicând: »Voi avea pace, chiar dacă umblu în îndărătnicia inimii mele, ca să adaug beția la sete.«”

Tot așa este și la creștini. Gândul de a se depărta de creștinism putea apare în inima evreilor din cauza greutăților de care aveau parte pe drumul lor. Dacă ei duceau lipsă de harul lui Dumnezeu și nu condamnau acest gând, acesta putea deveni o rădăcină de amărăciune, care la început dă naștere la lăstari ascunși și apoi în mod vizibil vor neliniști sufletele și mulți vor fi întinați. Nimic nu acționează așa de repede și nu este așa de molipsitor ca răul. Atenționarea are caracter general și se referă la noi toți. Dacă în inimă este tolerat vreun rău sau vreun păcat, și nu este judecat, el va deveni o rădăcină, care, dacă nu este cunoscută, începe să dea lăstari în afară. Planta rea va ieși la suprafață, răul se va vedea în exterior, va neliniști sufletele și se va extinde, așa că mulți vor fi întinați. Această progresare a răului trebuie luată în seamă în mod deosebit atunci când este vorba de rău în învățătură.

Expresia „rădăcină de amărăciune” este foarte remarcabilă. Rădăcina are însușirea de a se regăsi în roadele pe care le aduce. Otravă și pelin sunt urmările triste și rele care rezultă din ea.

Al treilea pericol este, „ca să nu fie vreun curvar sau vreun lumesc, ca Esau”. Până la punctul acesta deci, ducerea lipsă de harul lui Dumnezeu poate conduce la lipsa judecării de sine și neglijarea distrugerii rădăcinilor de amărăciune. Poate fi vorba de stricăciuni morale păgâne, atunci când aici este vorba de un „curvar”. Dar este vorba de mai mult. În Vechiul Testament idolatria, în care izraeliții deseori au căzut, este numită adulter față de Dumnezeu și curvie. Deci pentru suflet există o curvie spirituală, care are loc atunci când sufletul se îndepărtează de fidelitatea totală pe care el o datorează Domnului (compară cu Osea 4.12). De aceea apostolul atenționează pe credincioși în această privință (1 Corinteni 10.8; compară cu Apocalipsa 2.14,20).

Dar există și „lumești, ca Esau”, și în privința aceasta este vorba despre ceea ce apostolul a vorbit în capitolul 6 și 10: de renunțarea la creștinism de către cei care au ieșit din iudaism și au primit în exterior creștinismul. Acțiunea lumească constă în desconsiderarea și lepădarea a ceva sfânt, și anume a darului lui Dumnezeu. Urmările acestui fapt sunt îngrozitoare. Esau a desconsiderat și a vândut dreptul său de întâi-născut, de care erau legate toate binecuvântările făgăduite lui Avraam. Și aceasta a avut loc dintr-un motiv cu totul material și carnal, care a trădat lipsa lui de credință și desconsiderarea pe care el le avea pentru darul și făgăduințele lui Dumnezeu. „Iată, am să mor, și la ce-mi va folosi dreptul de întâi-născut?”, a spus el. Nu se putea el încrede în Dumnezeu? Nu, „Esau și-a nesocotit dreptul de întâi-născut” (Geneza

25.29-34). Evreii erau expuși unui pericol asemănător. Ca să scape de necazuri și să savureze lucrurile pământești, ei erau în pericol să schimbe macazul. Dar aceasta ar fi fost lumesc. Prin aceasta ei ar fi desconsiderat pe Hristos, Darul lui Dumnezeu. Atenționarea, pe care apostolul le-a dat-o, era deci specială pentru ei și poseda o putere mare.

Dar nu are aceasta să ne spună și nouă ceva? Nu s-a întâmplat niciodată ca noi să preferăm avantajele pământești, unele satisfaceri ale cărnii în locul persoanei lui Hristos și a lucrurilor cerești?

Ceea ce face atenționarea să fie și mai serioasă este urmarea atitudinii lumești, care devine vizibilă în istoria lui Esau. El, cel care a desconsiderat binecuvântarea, a fost lepădat, atunci când mai târziu el a vrut s-o moștenească, cu toate că o căuta cu lacrimi. „Ai numai o binecuvântare, tată?”, a strigat el plângând. „Binecuvântează-mă și pe mine, tată!” Dar el „nu a găsit loc pentru pocăință”; tatăl lui nu a avut o altă rânduială pentru el. Acum era prea târziu (Geneza 27.38). Unii gândesc că cuvintele „nu a găsit loc pentru pocăință” se referă la Esau și nu la Isaac. Atunci ele înseamnă că Esau, chiar dacă el căuta cu lacrimi binecuvântarea, el nu a găsit nici un drum spre pocăință. Din acest motiv el a fost respins. Indiferent la cine se referă aceste expresii, cel lumesc va fi lepădat.

Acest tablou este prezentat evreilor care mărturiseau că sunt creștini, ca să le arate pericolul care îi amenință pe aceia care se leapădă de creștinism, după ce ei l-au primit în exterior. Noi trebuie să ne amintim că evreii sunt totdeauna priviți în legătură cu mărturisirea lor, fără să fie pusă întrebarea referitoare la existența reală a vieții divine în ei.

„Pentru că voi nu v-ați apropiat de un munte care se poate atinge și care este aprins de foc, nici de negură, nici de întuneric, nici de furtună, nici de sunetul trâmbiței, nici de glasul cuvintelor, pe care cei care l-au auzit au cerut să nu li se mai adauge un cuvânt (pentru că nu puteau suporta ce li se poruncise: „Chiar un animal, dacă va atinge muntele, va fi ucis cu pietre”; și așa de înfricoșătoare era priveliștea, încât Moise a spus: „Sunt îngrozit și tremur!”), ci v-ați apropiat de muntele Sion; și de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc; și de zecile de mii de îngeri, o strângere în sărbătoare; și de Adunarea celor întâi-născuți, înscriși în ceruri; și de Dumnezeu, Judecătorul tuturor; și de duhurile celor drepți, făcuți desăvârșiți; și de Isus, Mijlocitorul unui nou legământ; și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât Abel.” (12.18-24)

Autorul epistolei face aici o comparație nimerită între ceea ce a dat Legea, pe de o parte, și binecuvântările, pe care le-a adus Hristos, pe de altă parte. Contrastul dintre ele îi slujește lui ca justificare bine întemeiată. „Pentru că”, spune el, ca să arate cât de irațional și de condamnat ar fi să renunți la creștinismul adevărat ca să te reîntorci la iudaism. Este ca și cum el ar spune evreilor spre îmbărbătare: „Vreți voi cu adevărat să vă reîntoarceți la Lege, care nu a putut oferi mai mult decât umbre și imagini? Vreți voi cu adevărat să vă așezați sub grozăvia ei, renunțând la binecuvântările pe care vi le aduce harul în creștinism? Priviți diferența între starea voastră iudaică veche și poziția voastră creștină sub har!”

„Pentru că voi nu v-ați apropiat” de focul de pe Sinai, de această glorie inspiratoare de groază, cu care S-a învelit maiestatea lui Dumnezeu, care era așa de îngrozitoare, că ascultătorii glasului ei au rugat „să nu li se mai adauge un cuvânt”. Muntele, care putea fi atins, desemna perioada pământească, dar în același timp ei *nu aveau voie* să se apropie de

acest munte și să-l atingă, pe care Dumnezeu coborâse, altfel erau pedepsiți cu moartea. Legea ținea departe pe omul păcătos, și dacă el voia să se apropie de Dumnezeu în această stare, pentru el și pentru tot ce era în legătură cu el însemna moartea. Înfrățirea era așa de îngrozitoare că Moise însuși era cuprins de groază și tremur. Aceasta nu este amintit în relatarea din Exod 19 și 20. Scriptura ne prezintă acolo pe Moise în demnitatea de mijlocitor. După ce poporul a spus lui Moise: „Vorbește tu cu noi ... dar să nu vorbească Dumnezeu cu noi, ca să nu murim”, Moise s-a apropiat singur de întunericul în care Dumnezeu S-a ascuns, și a primit cuvintele Sale, ca să le aducă poporului (Exod 20.21,22; Deuteronom 18.16-18). Dar Duhul Sfânt ne dezvăluie aici ce era în inima omului care se afla în prezența maiestății divine, a unui Dumnezeu care S-a revelat în toată gloria sfințeniei Sale și dreptății Sale.

„Ci v-ați apropiat de muntele Sion”. Acest munte stă în contrast cu muntele Sinai. Sion este muntele harului. El este un tablou a faptului că Dumnezeu a acționat în harul Său sublim față de Israel, care a eșuat total în responsabilitatea lui sub Lege. Israel era stricat. „Icabod”, aceasta înseamnă „nu mai este glorie”, stătea scris deasupra poporului, căci chivotul Domnului căzuse în mâinile vrăjmașilor. Când el a fost adus înapoi, a rămas la Abinadab, ca să zicem așa, în uitare. Domnul încă nu locuia în mijlocul poporului Său (compară cu 1 Samuel 4; 6; 7.1).

Vedem apoi în 2 Samuel 5 că David, împăratul ales, bărbatul după inima lui Dumnezeu, pornește la luptă împotriva iebusiților din Ierusalim și cucerește cetatea Sionului, care apoi a devenit cetatea lui David. Chivotul a fost adus acolo. Domnul, care în harul Său a ridicat împărăția lui David, a restaurat și poporul în relația sa cu Sine Însuși. Sion a devenit reședința puterii împărătești. El este locul pentru locuința Domnului. În acest loc va fi uns Mesia ca Împărat. Când împărății pământului se vor răscula într-o zi împotriva Lui, Domnul va spune: „Eu am uns totuși pe Împăratul Meu peste Sion, muntele sfințeniei Mele!” (Psalm 2.6).

Cartea psalmilor este plină de referiri la Sion, și chiar și prorocii vorbesc despre el. Pretutindeni este preamărită frumusețea lui, desăvârșirea lui. Pretutindeni Sionul este denumit ca loc unde locuiește Domnul și de unde se revarsă binecuvântările (compară cu Psalm 48.2,13; 50.2; 110.2; Isaia 2.1-4).

Tot ce este descris în Evrei 12.22-24 este o prezentare a împărăției de o mie de ani, la care credincioșii evrei au ajuns deja în sens spiritual. Sunt lucruri viitoare, la care ei speră și care încă nu au fost instituite, dar de care ei deja astăzi au parte de ele în sens spiritual.

După Sion, locul locuinței și odihnei lui Dumnezeu pe pământ, noi ne urcăm în duhul până la Ierusalimul ceresc, cetatea Dumnezeului cel viu. Sion este reședința autorității lui Mesia pe pământ. Dar Domnul, Fiul Omului, are dreptul la o moștenire ale cărei granițe cuprind tot universul (Psalm 8; Evrei 2.7,8; Efeseni 1.10; Filipeni 2.9-11).

Din această Împărăție extinsă Ierusalimul ceresc, cetatea Dumnezeului celui viu, este ca să zicem așa capitala. Este cetatea care are temelii al căror ziditor și creator este Dumnezeu. În Apocalipsa 21 găsim această cetate sfântă, *noul* Ierusalim, atât pentru Împărăția de o mie de ani, cât și pentru starea veșnică. El este Adunarea. El reprezintă acolo ceea ce noi vom fi, în timp ce aici, în epistola către Evrei, Ierusalimul ceresc este locuința *unde* noi vom fi.

Când ne vom urca pe prima pantă a acestui munte al gloriei vom ajunge la Ierusalimul ceresc. Deci noi am ajuns în cer și suntem în mijlocul locuitorilor săi. Mai întâi găsim aici „zecile de mii de îngeri, o strângere în sărbătoare”, aceste ființe care sunt locuitori permanenți ai cerului: ei au rămas păziți de căderea lui satan și sunt acolo în locuința lor „naturală”. Ei

populează lumea invizibilă ochilor noștri. Îi găsim în Apocalipsa 5 în jurul tronului: „zeci de mii de zeci de mii și mii de mii”.

Dacă urcăm mai departe, această scenă minunată ne prezintă un subiect deosebit: „Adunarea celor întâi-născuți, înscriși în ceruri”.¹ Aici este vorba de Adunarea lui Dumnezeu. Cei care aparțin acestei Adunări nu s-au născut acolo. Ei nu sunt indigeni ca îngerii. Ei sunt subiecte ale planurilor lui Dumnezeu. Ei nu numai au ajuns în cer, ci ei sunt moștenitori glorificați. Ei sunt întâi-născuții lui Dumnezeu, conform planurilor Sale veșnice, pe baza cărora ei sunt înscriși în cer. Adunarea va fi constituită din păcătoși mântuiți, care sunt subiectul harului Dumnezeu. Aceștia au fost deja acum chemați în Hristos și prin har aparțin cerului.

Ei nu sunt ca sfinții Vechiului Testament subiecte ale făgăduințelor, a căror împlinire ei nu au primit-o pe pământ, ci abia în cer. Cei întâi-născuți nu au altă patrie decât cerul. Cetățenia lor este în ceruri (Filipeni 3.20). Făgăduințele nu sunt adresate lor, căci locul lor nu este pe pământ. Dumnezeu Însuși le-a pregătit cerul. Acolo și nu în altă parte a înscris El numele lor. Locul lor este locul cel mai sublim din cer și este mai mareț decât domnia lui Dumnezeu pe pământ, care este potrivit cu făgăduința Sa și cu Legea Sa. Adunarea este cea care ocupă rangul întâi în planurile lui Dumnezeu și care vine la urmă în ordinea revelațiilor (compară cu Efeseni 3).

Ce loc minunat ocupă Adunarea! Acest tablou al celei mai mari glorii, întemeiat pe harul bogat, ne conduce la punctul culminant, la Dumnezeu Însuși, „Judecătorul tuturor”. În această epistolă Îl vedem pe Dumnezeu în alt caracter decât în altă parte, căci gândul domniei se întâlnește pretutindeni în această epistolă. Dumnezeu este prezentat ca Acela, care de sus domnește și judecă tot ce se află pe pământ. Aceasta este o trăsătură în care El este prezentat pretutindeni în Vechiul Testament și în mod deosebit și în Psalmi.

Aceasta ne conduce, ca să zicem așa, pe o altă treaptă. De la Dumnezeu, Judecătorul tuturor, ajungem la o altă clasă de locuitori fericiți ai gloriei cerești. Sunt „duhurile celor drepti, făcuți desăvârșiți”, care și-au terminat alergarea și au biruit în lupte prin credința lor. Dumnezeu, Judecătorul tuturor, i-a recunoscut ca ai Săi, înainte ca Adunarea cerească să fie revelată. Ei au fost credincioși cu privire la căile lui Dumnezeu pe pământ, fără să fi primit împlinirea făgăduințelor. Și acum ei așteaptă în liniștea cerului învierea și gloria (Evrei 11.39,40).

„Și de Isus, Mijlocitorul unui nou legământ.” Israel nu este pierdut din vedere. De la aceste duhuri ale celor drepti făcuți desăvârșiți, care sunt deja în cer, coborâm la poporul pământesc, pentru care stau pregătite binecuvântări. Aceasta nu mai are loc pe principiul Legii și al responsabilității omului, ci pe principiul harului lui Dumnezeu. Dumnezeu va încheia cu Israel un legământ nou, așa cum am văzut în capitolul 10. El nu Își va mai aduce aminte de păcatele și nedreptățile lor și El va scrie legile Sale în inima lor și pe sufletele lor. Este un legământ al harului și al iertării, în care totul vine din partea lui Dumnezeu.

Domnul Isus este Mijlocitorul acestui legământ nou. El S-a arătat deja ca Mijlocitor și a pus baza pentru acest legământ. El a împlinit tot ce era necesar pentru această instaurare. Credincioșii evrei nu au venit la acest legământ nou, care nu a fost încă instaurat, ci la o Persoană, care este Mijlocitorul acestui legământ și în care sunt pregătite și se vor da toate binecuvântările viitoare pentru Israel și pentru pământ.

¹ Pentru expresia „o strângere în sărbătoare” în textul original nu se folosește aceeași expresie ca pentru „adunarea celor întâi-născuți”. Prima expresie a fost folosită, de exemplu, să descrie toate statele Greciei; a doua expresie a fost folosită pentru adunarea cetățenilor unui anumit stat.

În final ei au venit și la „sângele stropirii, care vorbește mai bine decât Abel”. Sângele lui Abel, pe care l-a vărsat Cain, a strigat din pământ la Dumnezeu și cerea răzbunare pentru crima făcută. Răspunsul a fost sentința rostită asupra ucigașului: „Când vei lucra pământul, nu-ți va mai da puterea lui; rătăcitor și fugar vei fi pe pământ” (Geneza 4.10-12). Dar sângele lui Hristos, care nu strigă după răzbunare, vorbește despre har. El imploră iertare, chiar și pentru aceia care l-au vărsat (Luca 23.34). Pe baza acestui sânge vor fi împăcați aceia care au fost vrăjmași. Într-o zi vor fi împăcate și toate lucrurile, care sunt în ceruri și care sunt pe pământ, cu Dumnezeu (Coloseni 1.20-22).²

„Luați seama să nu Îl respingeți pe Cel care vorbește! Pentru că, dacă n-au scăpat aceia care L-au respins pe Cel care rostea cuvinte divine pe pământ, cu atât mai mult noi, care ne abatem de la Cel din ceruri, al cărui glas a clătinat atunci pământul, iar acum a promis, spunând: „Încă o dată voi clătina nu numai pământul, ci și cerul“. Iar acest „încă o dată“ arată înlăturarea celor clătinate, ca fiind făcute, ca să rămână cele neclătinate.” (12.25-27).

După ce autorul epistolei a constatat diferența remarcabilă între Sinai cu groaza lui și scena minunată a gloriei cerești și pământești, la care evreii veniseră, el îi atenționează în mod sever să nu se abată de la Acela care vorbește din cer, acesta este Hristos. Ca Iehova al Vechiului Testament El a vorbit în cuvinte, atunci când pe Muntele Sinai a dat „cuvinte vii”, pentru ca Moise să le dea poporului (Faptele Apostolilor 7.38). Poporul a refuzat într-adevăr să asculte, dar prin aceasta nu putea scăpa de responsabilitatea lui. Hristos a depus mărturia Sa pe pământ. Dar evreii, ca și noi înșine, au a face acum cu „Cel care vorbește din cer”, cu un Hristos glorificat, care șade la dreapta Maiestății. Noi avem a face cu Domnul gloriei. El a trimis Duhul Sfânt pe pământ, care a confirmat mărturia Sa (Evrei 2.1-4). Dacă poporul Israel nu a putut scăpa de judecată, atunci când a respins pe Cel care vorbea atunci pe pământ, cu mult mai puțin va putea acum scăpa de această sentință, dacă se îndepărtează de Cel care vorbește din cer!

Glasul Lui a zguduit atunci pământul, când a vorbit de pe Sinai (Exod 19.18). Dar acum El vorbește din cer cu har și autoritate. Și ce ne vestește El? Că odată El va clătina nu numai pământul, ci și cerurile (compară cu Hagai 2.6). Deci această clătinare, potrivit acestei explicații, va consta în transformarea tuturor lucrurilor create, așa cum vedem în 2 Petru 3.7,12. Pentru evrei prima clătinare a constatat în distrugerea Ierusalimului și dispariția iudaismului înaintea ușii, a acestui sistem care stătea în relație cu omul aflat în responsabilitatea lui față de Dumnezeu. Alte clătinări grele vor iniția Împărăția de o mie de ani a păcii a lui Hristos. În final însă va fi clătinat pământul și tot ce este pe el, întinate prin păcat și stricăciune. Pământul și toate în care omul caută să-și găsească odihna și satisfacerea, vor fi descompuse și vor dispărea. Chiar și cerul însuși, reședința puterii vrăjmașului, care l-a murdărit prin prezența sa (Apocalipsa 12) va trebui descompus. Tot ce aparține primei creații, *lucrurile schimbătoare*, trebuie să dispară și să facă loc lucrurilor *neschimbătoare*, care

² Când iudeii au vărsat sângele lui Hristos, ei au strigat: „Sângele Lui fie asupra noastră și asupra copiilor noștri!” (Matei 27.25). Sângele lui Hristos n-a strigat după răzbunare împotriva lor, ci ei înșiși au luat de bună voie asupra lor responsabilitatea faptei lor, și asupra capetelor lor vinovate a coborât răzbunarea. Ca și Cain ei sunt deci rătăcitori și fugari pe pământ.

rămân, ale noii creații. „Dar noi, potrivit promisiunii Sale, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care locuiește dreptatea” (2 Petru 3.13).

„De aceea, primind o împărăție neclintită, să avem har, prin care să slujim plăcut lui Dumnezeu, cu respect și cu teamă evlavioasă. Pentru că și Dumnezeul nostru este foc mistuitor.” (12.28-29)

Din cele tocmai spuse, scriitorul trage acum concluzia pentru credincioși. Prin credință ei au ajuns în posesia tuturor acestor glorii ale Împărăției de o mie de ani și ale veșniciei. Ei erau partea cerească a acestei Împărății, care nu poate fi zguduită și care va fi inițiată prin clătinarea lucrurilor schimbătoare. Ei erau primul rod al noii creații, și în ceea ce privește prezentul, ei au primit deja această Împărăție în sens spiritual. Este realmente privilegiul fiecărui credincios să trăiască și să se miște prin credință în toată această ordine măreață a lucrurilor, căreia ei îi aparțin. Prin aceasta iudeii au fost desprinși de iudaism, acest sistem trecător și schimbător. Prin aceasta și inimile noastre vor fi eliberate de lucrurile, care sunt pe pământ și care constituie pentru noi un obstacol în slujba pe care o avem de făcut pentru Dumnezeu. Noi posedăm aceste privilegii prin har: să nu uităm aceasta și să ținem cu tărie la acest har!

Legea nu a putut să ne ducă la aceasta. Și ce avem noi acum de făcut? „Să slujim plăcut lui Dumnezeu”. Slujirea se referă aici, ca pretutindeni în această epistolă, la serviciul divin pe care noi avem dreptul să-l aducem Lui. Timpul serviciului divin iudaic a trecut. Acesta nu mai era slujirea plăcută lui Dumnezeu. Acum harul, care ne-a introdus în savurarea binecuvântărilor cerești, umple inimile noastre cu mulțumire față de Dumnezeu și ne face capabili să-I aducem un serviciu divin care Îi este plăcut. Acest serviciu divin este rodul a ceea ce harul Său a lucrat în noi.

Oricum, noi nu avem voie să uităm, că dacă harul ne-a adus la Dumnezeu, așa că noi suntem liberi în prezența Sa, cu nimic mai puțin El rămâne Dumnezeu, Atotputernicul, Dumnezeul sfânt și drept. Noi ne aflăm înaintea maiestății Sale sublime. De aceea slujirea noastră trebuie să aibă loc „cu respect și cu teamă evlavioasă”, conștienți fiind de mărimea Sa și cu venerația care I se cuvine.

Această venerație, legată cu conștiința harului, va oferi serviciului nostru divin un caracter sublim. Fie ca noi în viața noastră, care trebuie să fie o slujire zilnică, să fim pătrunși de aceasta! Astfel harul este motivația slujirii noastre, și „respectul și teama evlavioasă” trebuie să fie natura ei și să caracterizeze felul îndeplinirii ei.

Aceasta este justificat de realități serioase:

„Pentru că și Dumnezeul nostru este foc mistuitor.” „Dumnezeul nostru”, observă aceasta, și nu Dumnezeu, în afara lui Hristos. Este Dumnezeul care a mistuit pe Nadab și Abihu, deoarece ei au adus foc străin lui Iehova (Levitic 10.1,2). El este Dumnezeul care a atenționat pe izraeliți cu privire la idolatrie și a explicat că El „este un foc mistuitor, un Dumnezeu gelos” (Deuteronom 4.24). Tot așa este și Dumnezeul nostru, Dumnezeul creștinilor. Natura Sa de sfințenie, în care El trebuie să judece răul, nu se schimbă. El nu poate tolera nici o necurăție la aceia care se apropie de El, nimic care în sens spiritual amintește de foc străin și idolatrie. El vrea să ne aibă în totul pentru Sine.